

Fecske Csaba

Utókor

féltett zugáru költészet
a bőröm alatt csempészlek
bár inkább drogot árulnék
azon kapva kap a jónép

hogyan mennyit is ér egy költő
kell hozzá egy emberöltő
sőt annál több egy évszázad
míg összeérnek a szájak

az évek mindent elnyűnek
erodálódnak a művek
az időben csak az marad
meg ami mindig újat ad

jön a pelenkás utókor
radíroz vagy hiányt pótol
eldönti hogy mi kell neki
s olykor épp a jót dobja ki

Beletörök szárnya

(Feleségem emlékére)

én minek ha te nem
elárvult szerelem
ez ha a szív zárva
a világ is árva

a gyöngye madárka
ugyan hova szállna
ha senki se várja
égbe török szárnya

miért bánasz így velem
halott vagy idegen
olykor fölsajduló
lábnyom a szívemen

Sírnak a lombok

Mint jókedvű diák
fütyül a szél, ez a nagyszájú,
helyét soha nem leő sietős levegő
Kifújja magát, amikor odaér
ahol éppen ott van,
a készséges lombban,
amikor fölriad hirtelen
duhajkodik, akár a részeg,
dühödten rázza a fákat
sírnak a lombok,
menekül a sok falevél,
megtépáz egy szerencsétlen eltévedt bokrot.
Csapkod kabátom szárnya,
mintha el akarnék repülni,
szél hozott, szél visz el?
Bordáim mögé téved egy rigó,
megrúgja szívemet.
Falevél tapad cipóm talpára,
akaratlanul hazaviszem az őszt.

Gergely Gábor: Firenzei látkép (akvarell)